

ΧΑΡΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Η κορυφή τού ταιριάζει γάντι

Ο πρώτος από 123 μαθητές στον πανευρωπαϊκό διαγωνισμό για νέους ευρεσιτέχνες

Της Εύης Σαλτού

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ: Σάββατο 13 Οκτωβρίου 2012

Όταν δεν καβαλά το ποδήλατο για να κάνει βόλτες στο βουνό, κατεβαίνει στο δικό του... βασίλειο, το υπόγειο του σπιτιού του. Εκεί έχει μετατρέψει μία αποθήκη σε εργαστήριο γεμάτο από κουτιά με βίδες, κατσαβίδια, εργαλεία, απλές και πολύπλοκες κατασκευές. Η τελευταία, ένα μεταλλικό γάντι για άτομα με δυσκινησία στα άκρα, έδωσε στον 17χρονο την πρώτη θέση στον 24ο Διαγωνισμό Νέων Επιστημόνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Στην Μπρατισλάβα, όπου διεξήχθη ο Διαγωνισμός Νέων Επιστημόνων από τις 21 έως τις 26 Σεπτεμβρίου, κατάφερε να ξεχωρίσει ανάμεσα σε 123 διαγωνιζόμενους από 36 χώρες, στον τομέα της μηχανικής. Το μεταλλικό του γάντι - μεταξύ των 87 κατασκευών και σχεδίων που παρουσιάστηκαν - εντυπωσίασε τους 16 ευρωπαϊούς κριτές. Μάλιστα, είναι η πρώτη φορά μετά το 1998 που η χώρα μας διακρίνεται στον συγκεκριμένο διαγωνισμό.

Μπορεί το βραβείο και το χρηματικό έπαθλο των 3.000 ευρώ να ήρθε για τον μαθητή της Γ' Λυκείου το 2012, όμως η ιδέα είχε «καρφωθεί» στο μυαλό του δύο χρόνια πριν. Πηγή της έμπνευσης ήταν η γιαγιά του, η οποία έχει μία πάθηση στα άνω άκρα. «Ήμουν διακοπές στο χωριό και την είδα να προσπαθεί να πιάσει το τηλεκοντρόλ της τηλεόρασης, εκείνο όμως της γλιστρούσε. Τότε είπα να δοκιμάσω να δώσω λύση στο πρόβλημα της δυσκινησίας των άνω άκρων φτιάχνοντας κάποια κατασκευή, κάτι που για μένα δεν είναι παράξενο, αφού από μικρός ασχολούμαι με κατασκευές», λέει στα «ΝΕΑ» ο 17χρονος, ο οποίος πήρε το εισιτήριο για τη Σλοβακία μετά την πρώτη θέση που κατέλαβε στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό για Νέους Επιστήμονες.

ΕΞ ΑΠΑΛΩΝ ΟΝΥΧΩΝ. Μαθητής τότε της Α' Λυκείου, ξεκίνησε την έρευνα και την αναζήτηση για το τι θα μπορούσε να είναι αυτή η κατασκευή. Κατέληξε πως ένα μεταλλικό γάντι που δεν θα περιόριζε τις φυσικές κινήσεις του χεριού αλλά θα ενίσχυε τη δύναμή του μέσω αισθητήρων θα ήταν ιδανικό. «Δεν είχα ασχοληθεί όμως με προγραμματισμό μέχρι τότε, αλλά είχα μπει για τα καλά στα βαθιά κι έπρεπε να κολυμπήσω. Στην αρχή όλα μου φαίνονταν βουνό, δεν ήξερα αν τελικά θα μου έβγαινε η κατασκευή, εάν όλα τα εξαρτήματα θα συνεργάζονταν μεταξύ τους». Επειτα από επιμονή και πολλές ώρες στο εργαστήριό του κατάφερε να ολοκληρώσει τη συσκευή, η οποία αποτελείται από διάφορους αισθητήρες πίεσης, ένα επεξεργαστικό σύστημα που ανέπτυξε ο ίδιος και κάποια ειδικά μοτέρ, όλα βιδωμένα σε μία

μεταλλική κατασκευή (εξωσκελετός). «Με ένα απαλό άγγιγμα δίνεται εντολή στους 10 αισθητήρες, μέσω των επεξεργαστών, να δουλέψουν τα μοτέρ και να ενισχυθεί η δύναμη στα δάχτυλα», προσθέτει ο νεαρός. Μάλιστα, ο Χάρης Ιωάννου κατέθεσε αίτηση για χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας στον Οργανισμό Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας (ΟΒΙ), αφού «έψαξα και βρήκα ότι δεν έχει κατασκευαστεί άλλος εξωσκελετός για την παλάμη που κάνει 10 κινήσεις - μόνο η NASA έχει κατασκευάσει ένα υφασμάτινο γάντι που κάνει μόλις πέντε κινήσεις».

Μπορεί να πρόκειται προς το παρόν για μία μαθητική κατασκευή, ωστόσο ο 17χρονος Χάρης έχει στόχο κάποια στιγμή να... πετάξει το γάντι του στην αγορά. «Το ιδανικό για μένα θα ήταν να συνεργαστώ στο μέλλον με κάποια εταιρεία η οποία θα θέλει να βγάλει το προϊόν σε μαζική παραγωγή. Μόνος μου, δυστυχώς, δεν θα μπορέσω να το κάνω, δεν έχω τις κατάλληλες γνώσεις. Αλλωστε, εάν υπάρξει μαζική παραγωγή και το κόστος θα είναι μικρότερο και θα υπάρχουν όλες εκείνες οι βελτιώσεις, όπως για παράδειγμα κάθε άκρο να αυξήσει τη δύναμη σε 12 κιλά από 3 που είναι τώρα τα κιλά που μπορεί να σηκώσει το γάντι», δηλώνει.

Μαθητής του 19, προετοιμάζεται πυρετωδώς για τις Πανελλαδικές Εξετάσεις. Ενας είναι ο στόχος του: τον ερχόμενο Σεπτέμβριο να είναι φοιτητής στο τμήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανικών του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Κάτι που, όπως λέει, θα παλέψει, μια και το πρόβλημα της δυσλεξίας που έχει κάνει την προσπάθειά του ακόμη πιο δύσκολη. Δεν κρύβει, βέβαια, την πικρία του που μία τέτοια πρωτιά σε πανευρωπαϊκό διαγωνισμό δεν είναι αρκετή για το υπουργείο Παιδείας να του δώσει κάποια επιπλέον μοριοδότηση για την είσοδο στην Ανώτατη Εκπαίδευση, όπως γίνεται στον αθλητισμό ή στους επιτυχόντες της Μαθηματικής Ολυμπιάδας. Είναι, πάντως, αισιόδοξος.

«Όπως και να 'χει, θέλω να σπουδάσω στη χώρα μου, να παλέψω και να δείξω ότι οι Έλληνες φοιτητές μπορούν να ανεβάσουν πιο ψηλά το ελληνικό πανεπιστήμιο αλλά και συγκεκριμένα το Πολυτεχνείο. Έτσι κι αλλιώς πρέπει και κάποιοι να μείνουν πίσω στην Ελλάδα. Πιστεύω ότι ως χώρα θα σωθούμε. Λόγω ψυχολογίας, οι Έλληνες είμαστε σαν να έχουμε πυρετό, να πήραμε το φάρμακο και να θέλουμε να βγούμε κατευθείαν στο γήπεδο να τρέξουμε την ώρα που βρέχει. Θα χρειαστεί όμως να κάτσουμε και λίγο στο κρεβάτι. Να ανακάμψει, δηλαδή, η οικονομία μας. Θα τα καταφέρουμε».

Η αγάπη για τις κατασκευές ήταν μάλλον έμφυτη, αφού κανένας από τους γονείς του δεν ασχολείται με κάτι σχετικό - ο πατέρας του είναι αξιωματικός της Αστυνομίας και η μητέρα του εργαζόταν ως τραπεζική υπάλληλος. «Αλλά παιδιά έχουν ως χόμπι τα παιχνίδια στον υπολογιστή, εμένα μου αρέσουν οι κατασκευές». Και φυσικά το μεταλλικό γάντι δεν ήταν η πρώτη κατασκευαστική του απόπειρα. Σε ηλικία μόλις 13 ετών, μαθητής της Α' Γυμνασίου, έφτιαξε τη μακέτα μίας φανταστικής πόλης, μεγέθους 2 επί 0,90 μέτρων, με περιστρεφόμενα κτίρια και φώτα που ανάβουν.

«ΑΧΟΡΤΑΓΟΣ ΚΙ ΑΝΕΜΕΛΟΣ». Στη λίστα με τα χόμπι του, εκτός από το ποδήλατο κατάβασης - ιδανικό, μια και μένει στην Πεντέλη -, το σκι, την αναρρίχηση και τις καταδύσεις, ο Χάρης βάζει και την παρακολούθηση διαλέξεων μέσω... Διαδικτύου. Μέχρι σήμερα έχει παρακολουθήσει τουλάχιστον 60 διαλέξεις που πραγματοποιήθηκαν σε μεγάλα πανεπιστήμια του εξωτερικού, όπως το MIT. Το καλοκαίρι, μάλιστα, βρέθηκε έπειτα από πρόσκληση του Πανεπιστημίου Κέμπριτζ να παίρνει μέρος σε ένα ερευνητικό πρόγραμμα με διδακτορικούς φοιτητές που προσπαθούσαν να φτιάξουν ένα νέο πορώδες μέταλλο το οποίο μελλοντικά θα τοποθετείται στα ανθρώπινα κόκαλα.

Όποιος τον γνωρίζει, πάντως, από την αρχή καταλαβαίνει πως δεν είναι από τα παιδιά που έχουν πρότυπα ή θέλουν να μοιάσουν σε κάποιον. «Εάν, για παράδειγμα, είχα ως πρότυπό μου τον Αϊνστάιν, θα έπρεπε κι εγώ να ζω και να συμπεριφέρομαι με τον περίεργο τρόπο που ζούσε και συμπεριφερόταν εκείνος. Δεν θέλω να έχω πρότυπα ούτε να ακολουθήσω τα βήματα που κάποιος άλλος έχει κάνει. Ακολουθώ την τακτική που έχω και στο σκι: ποτέ δεν πάω από τον πατημένο δρόμο», λέει. Ωστόσο, τη βραδιά της απονομής του βραβείου στην Μπρατισλάβα, όταν κλήθηκε να πει δυο λόγια για τη νίκη του, θυμήθηκε τα λόγια που είχε πει ο Στιβ Τζομπς το 2005 στους φοιτητές του Στάνφορντ: «"Να είστε αχόρταγοι και ανέμελοι". Είναι μία φράση που την ενστερνίζομαι».

<http://www.tanea.gr/ellada/article/?aid=4759631>